

Az előzmények

1964–1970

A FÜRST SÁNDOR GIMNÁZIUM
SZÍNJÁTSZÓ KÖRE*Albumrészletek Szeifner Ferencné írásaiból*

Amikor 1963 szeptemberében a gimnáziumba kerültem, még nem létezett olyan szervezet, amely a tehetséges gyerekeket egységbe tömörítette volna. A kulturális élet mégis fejlett volt. Nem sokkal ezután az angol szakos tanárok azt az utasítást kapták: készüljenek fel 1964-re, Shakespeare születésének négyszázadik évfordulójára. Amikor hozzáfogtam, hogy az utasításnak egy szerény kis műsor megszervezésével eleget tegyek, álomomban sem gondoltam arra, hogy a színjátszó kör (a későbbi Ascher Oszkár Színpad) alapjait vetem meg.

A Shakespeare-est színhelye a KISZ-szoba előtti zsbongó volt. A lépcsővel szemben ült a közönség, maga a lépcső volt a színpad, illetve annak megemelt része. (Antonius a lépcsőház korlátjára dőlve szónokolt a tömegnek; ugyanez szolgált Júlia erkélyéül.) Az előadás nem volt jelmez, gondosan kerültünk minden zavaró naturalista elemet. A tömegjelenetből néhányan a földszintre haladó lépcsőre szorultak, és a korlátba kapaszkodva kiáltoztak felfelé. Látványos és térhatású volt az egész.

Szerettük volna az előadás egyes jeleneit filmen is megörökíteni. Az akkori fotószakkör oszlopos tagja elő is készítette a felvételt, de miután III. Richárd ötvenedszer esett térdre vakmerően feltépve saját mellén az inget, és a legyőzött Lady Anna kezéből ötvenedszer hullott ki ernyedten a kard, elfogyott a film. Ráadásul kiderült, hogy a

meglévő is használhatatlan, ugyanis a felvételeken túlságosan előtérbe került a véletlenül bevett „Leány W.C.” felirat...

AZ ALAKULÁS

Az 1965-ös év nem olyan gazdag nagy lélegzetű vállalkozásokban, mint a többi; számunkra mégis jelentős, mert ebben az évben szerveződöttünk hivatalosan is elismert szakkörre.

A Shakespeare-est után általánossá vált az a vélemény, hogy „ezt nem lehet abbahagyni.” A gyerekek vállalták, hogy a munkát önállóan is folytatják. Ekkor választották a színjátszó kör ifjúsági titkárává Barsy Gézát, aki nemcsak tehetségével, hanem lendületes vállalkozó kedvével, valamint rendkívül jó kezdeményező- és szervezőkészségével is kiérdemelte ezt a funkciót. A tagokat nem toboroztuk – aki jött, egytől egyig maga jelentkezett. A törzsgárda tagjai jó részt a Shakespeare-est szereplői.

A szakkör hetenként tart összejöveteleket a titkár vezetésével.

A színjátszó kör első titkára: Barsy Géza

Az iskolai hangosbemondót közérdekű közlemények mellett kulturális célokra is felhasználják. Nem egy politikai és irodalmi ünnepélyt közvetít ekkoriban az iskolarádió, amely eleinte szintén a színjátszó kör kezében van, az egyes évfordulók megünneplése azonban továbbra is a színjátszó kör feladata. A március 15-i ünnepély az első olyan kezdeményezés, amely megkísérel konferansszal összekötött, esztrád jellegű műsor helyett egységes pódiumműsort adni. A színjátszó kör ebben az évben jelentős tekintélyt vívott ki magának; a titkári funkció kulcspozíciónak számított az iskola kulturális életében, tagnak lenni pedig kifelé komoly megbecsülést, befelé komoly kötelezettséget jelentett.

EGYRE NAGYOBB VÁLLALKOZÁSOK

A Shakespeare-műsor még a gimnázium lépcsőházában zajlott, a későbbiek során már a Dózsa Művelődési Házban rendeztünk évente egy-egy nagyszabású bemutatót, ahol rendszerint a világirodalom valamely nagy klasszikusához nyúltunk anyagért.

Pozitív és negatív példákat sorakoztatunk fel 1965 áprilisában korunk irodalmából arra vonatkozólag, hogy az egyes ember felelős a történelem alakulásáért, és mindnyájunk erkölcsi helytállására szükség van, ha nem akarjuk, hogy a háború és a fasizmus rémtettei megismétlődjenek.

Ebben a műsorban kísérleteztünk először Brechtel (Arturo Ui beszéde). Azt a jelenetet adtuk elő a darabból, amikor Ui, a Hitlert jelképező chicagói gengsztervezér erőszakkal kényszeríti rá a „védelmet” az amerikai városok békés zöldségkereskedőire. A polgárok ugyan egymás közt felháborodva tiltakoznak a jogtalanság ellen, de amikor Arturo Ui Antonius gyászbeszédére emlékeztető, nagyhatalmú szónoklatainak érveit

néhány Browning-lövessel is nyomósítja, és nélkül adják le szavazataikat a gengszterfőnökre.

A másik Brecht-részlet a Kurácsi mama közismert jelenete: Kattrin halála. Az ostoba és brutális közkatonákat ugyanazok játszószák, ugyanabban a jelmezben, akik Arturo Ui legényeit – így akarjuk hangsúlyozni a mondanivaló közös voltát a két darabban. A jelenetet megelőző brechti „song” dallamát egyik tagunk szerezte, és állandó énekesünk adta elő.

ANTIGONÉ

Az 1965/66-os tanév elején, az első összejevetelen megállapodtunk, hogy megkíséreljük a továbblépést az eddigi gyakorlathoz képest: az idén nem drámarészleteket fogunk bemutatni, hanem egy teljes darabot. A választásunk Szophoklész Antigonéjára esik.

Az Antigoné kórusa

Kreón (Barsy Géza)

(Ebben az évben volt először kötelező olvasmány az első évfolyamon.) A szereposztást a titkárral beszéljük meg. Ez az első előadás, amelyre nyomtatott meghívó készül. Ez volt az első igazi, komoly, sikerrel megoldott, nagy vállalkozásunk, amellyel nevet szereztünk a szakkörnek az iskola falain túl is. Az első siker olyan, mint az első szerelem: biztosra vehetjük, hogy nagyobb is követi majd idővel, mégis a maga nemében egyetlen, pótolhatatlan és felejtethetlen. Az előadás olyan nagy sikert aratott, hogy néhány évvel később (változtatott szereposztással) ismét műsorra tűztük.

ÚJ ARCOK – ÚJ SIKEREK

Ismét megszervezzük a szavalóversenyt (az idén már ez is a mi kezünkben van), de az érdeklődés mintha apadt volna. Rájövünk a nyitjára is: a színjátszó kör fél kézzel produkál körülbelül nyolc olyan szavalót, hogy

Eurüdiké (Erbits Éva)

az első nyolc helyezés garantáltan biztosítva van – ez a tény elveszi a kezdők bátorságát. Ekkor születik az a javaslat, hogy olyan tanuló, aki iskolai kultúrversenyen valaha is díjat nyert, nem indul a versenyen. Ezek a tanulók a zsűriben foglalnak helyet. Most már jönnek a nevezések egymás után. Ezen a versenyen alakul ki az a gyakorlat, hogy a zsűri színjátszó körös tagjai egyenként megbírálnak minden produkciót. A szellem ragyogó, a bírálatok olykor szigorúságig igényesek, de okosak, szakszerűek, pártatlanok – nincs is sértődés. A verseny döntőjét a Dózsa Művelődési Házban tartjuk, az akkoriban divatban lévő Ki mit tud?-formában.

Egyébként a felvételi meghallgatások eredete is erre az időszakra esik. Az Antigoné kórustagjai ugyanis nem szívesen szakítanak a szakkörrel. (Olyan ez, mint a dohányzás: nehéz róla leszokni.) Ennyi lánynak viszont képtelenség szerepet biztosítani – ki kell próbálnunk, kik azok, akik szóló-

szereplésre alkalmasak. A pályázóknak egy-egy verset kell elszavalniuk.

Közvetlenül a negyedikesek búcsúja előtt van még egy igen sikerült gálaestünk – bemutatót rendezünk a magyar irodalom legszebb verseiből. Fő célja, hogy az érettségizők felfrissítsék a négy év anyagának versélményét Balassitól napjainkig. A szavaloestet megelőzően a régi tagok „felosztják” egymás között az új tagokat: mindenki vállalja, hogy segítségére lesz egy kezdőnek a produkciója kidolgozásában. Végül összeülünk, és mindenki bemutatja a többieknek a maga „tanítványát”. Ez a módszer is hagyománnyá vált azóta.

A törzsgárda tagjai azonban a színjátszó kör titkárával együtt hamarosan elhagyják az iskolát. Gondoskodnunk kell hát a munka folyamatosságáról, a szakkör jövőjéről. A második féltől fogva megválasztjuk másodtitkárnak Orosz Mártát, aki a hátralévő időben Barsy Géza mellett beletanul a munkába, hogy majd később a helyébe lépjen.

És az év utolsó szakköri ülésén Barsy Géza ünnepélyes keretek között átadja a szakköri titkárságot Orosz Mártának. Ezzel lezárul a színjátszó kör történetének első korszaka.

A BERNARD SHAW-EST

Amikor 1966 szeptemberében Orosz Márta átveszi a színjátszó kör titkárságát, bizonyos fokig könnyebb, de nehezebb is a feladata, mint Barsy Gézáé volt annak idején. Géza úgyszólván a semmiből teremtett egy szakkört, és sok mindent ráhagyott Mártira. Ráhagyott egy sereg értékes tapasztalatot és munkamódszert. Ráhagyott egy bizonyos nívót és tekintélyt, amit az ő titkársága alatt ért el a szakkör. Nem hagyott rá viszont embert. A régi gárda az előző évben úgyszólván teljes egészében leérettségizett. A nívót viszont tartani kellett. Az Anti-

goné után a szakkör nem léphetett a közönség elé akármivel. Az elsődleges feladat tehát a színjátszó kör újjászervezése volt.

Ehhez először is megfelelő segítőtársakra volt szükség. A másodtitkár igen ügyesnek bizonyult a szervezési feladatokban. Gondoskodni kellett ezenkívül egy élelmes, jó technikai érzékű, megbízható fiatalemberrel, aki a gyakorlati munkákat – díszlet, kellékek, világosítás – irányítja. Ez a háromtagú vezetőség később még két taggal, világosítóval és közönségszervezővel bővült.

A vezetőség mellett azonban tagságra is szükség volt. Elhatároztuk, hogy tagfelvételt hirdetünk – szabadon választott verssel lehet pályázni. Akadt jelentkező szép számmal, főleg az elsős lányok közül; a bemutatkozás azonban még inkább meggyőzőtt arról, hogy nagyon sok a tennivaló. Különösen a beszédtechnikában mutatkozott sok hiba, még a legígéretesebbeknél is.

Elterveztük az évi programot is: egy Bernard Shaw-estet rendezünk.

Orosz Mártát nemcsak a Pygmalion főszerepével bíztuk meg, hanem – a színjátszó kör gyakorlatában először – a két jelenet önálló megrendezésével is. Márta kitűnő érzékkel rendez: igen jól ért hozzá, hogy egy jelenetet élővé, mozgalmassá varázsoljon, s kiaknázza a poénlehetőségeket. Szemernyi problémát sem okoz neki, hogy munkatársai jórészt közel egyidősek vele, sőt idősebbek is. A próbákon fegyelem van, és komoly munka folyik. Márta egyik fő pedagógiai érdeme, hogy a legegyszerűbb szerephez is kedvet tud csinálni.

A Szent Johanna főszerepére pályázatot tűztünk ki. A pályázónak a nagymonológiból kellett felkészülniük, ahol Johanna (a történelmi Jeanne d'Arc) visszautasítja az inkvizíció kegyelmi határozatát, amikor megtudja, hogy életét csak szabadsága elvesztése árán tarthatja meg. Kilencen készültek fel a szerepre.

Pályázat dönti el Higginsné szerepét is, az előkelő angol ladyét a Pygmalionban. Az anyag Kosztolányi „Uriasszony” című verse; a pályázónak a típus megértéséről kell első-sorban számot adni.

Az előadásra 1967. március 15-én került sor. Első szám a Pygmalion két részlete volt. A két jelenet között a „Csudijó” című dalbetét hangzott el a My Fair Lady-ből.

A következő jelenet a Barbara órnagy második felvonása. A műsor harmadik része: részletek a Szent Johannából. Ezen az előadáson operálunk először zenei hatásokkal. Zenével töltjük ki a függőnyszüneteket, s ebben nagy segítségünkre van három éven át állandó zongorakísérőnk.

A sűrű, előzetes kis fellépések (Csabai Nőtanács, Dolgozók Gimnáziuma, esztétikai tanfolyam) nagy hasznunkra válnak: részint hozzászoktatják a kezdőket a közönséghez, részint megszerzik számunkra a kerületi közönség pártfogását; talán ennek is kö-

Újvári Zoltán

Orosz Márta, a Pygmalion rendezője és főszereplője

szönhetjük, hogy szervezőmunkánk sikerrel járt, és mindkét előadásunk telt házzal ment.

A LEGNAGYOBB VÁLLALKOZÁS

Az 1967/68-as tanévben ismét megrendezzük a már hagyománynak számító felvételit. Ekkor kerül tagjaink sorába – többek között – Újvári Zoltán is.

A színjátszó körbe – a nagy létszámmra való tekintettel – már eddig sem vehettünk fel minden jelentkezőt; a létszámkorlátozás azonban a tehetségek kiválogatására nem szorítkozhat. Ez érthető is, hisz feladatunk nem a „sztárképzés”, színjátszó körünk nem színészképző, hanem az irodalmat, a versmondást, a színjátszást kedvelő fiatalok csoportja, akikben adottság – esetenként tehetség is – mutatkozik a színpadi játékhoz. Szakkörünk olyan tanulókat tömörít, akik egyéni törekvéseiket, elképzeléseiket ügyesen tudják párosítani egy jó kollektíva célkitűzéseivel, hiszen egy darab sikere

Sen Te (Nagy Márta) és
Jang Szun (Radvánszky Miklós)

a kollektíva összteljesítményén múlik első sorban, és nem az egyéni alakításon.

Ebben az évben szentesítjük azt a bevált gyakorlatot, hogy az alkalmi ünnepélyek rendezését átadjuk az egyes KISZ-alapszervezeteknek, s a színjátszó kör csak a legjelentősebb évfordulók megrendezését vállalja. (Ezeket a műsorokat mi nemes egyszerűséggel csak „musz-műsoroknak” neveztük, ugyanis muszáj megcsinálni, muszáj megfelelni az elvárásoknak!) Ezeknek a műsoroknak az újdonsága a többszólamú szavalókórus és az énekkarral való szoros együttműködés. Különösen hatásosnak bizonyul a szavaltatok zenei aláfestése, amit később is szívesen alkalmaztunk.

Az év legnagyobb sikerét Radvánszky Miklós hozza a csoport számára, aki a Kazinczy Szépkiejtési Versenyen bejut a győri országos döntőbe.

Ebben a tanévben fogunk bele a színjátszó kör történetének eddigi legnagyobb vállalkozásába, Brecht „Jó embert keresünk” című, három felvonásos színművének betanulásába. A három és fél órás, zenés, nagy statisztériával dolgozó dráma rendezésének gondját tovább fokozza, hogy a női szerepek nagy része kettős szereposztásban megy; csak így tudunk minden lányt foglalkoztatni. A darab zenei rendezését az iskolai énekkar vezetője vállalja, a songok dallamát és a kíséretet kerületünk fiatal és tehetséges zenepedagógusa (akkor még a Zenekadémia végzős hallgatója) szerzi. Az ősi keleti muzsika és a modern sanzon elemeit összeötvöző, zongorára, dobra és klarinéttra komponált zene roppant kifejező aláfestést nyújt a darabhoz.

MI ÉS A KÖZÖNSÉG

Az 1968/69-es tanévben indul meg a faliújság Nagy Márta szerkesztésében. A faliújság megindítását a vezetőség határozta el egy nagyon termékeny és tanulságos vita során.

Az a bírálat érte ugyanis a szakkörünket, hogy a fejlődésben túlságosan előreugorva tevékenységünk egyre inkább öncélúvá válik, s olyan irodalmi célkitűzések felé orientálódunk, amely az átlagos műveltségű középiskolás számára magas, nem is szólva a kerület még igénytelenebb közönségéről. Ezt az aggályt látszott alátámasztani az évi kitűzött programunk is: Garcia Lorca: Bernarda Alba háza és Ibsen Peer Gyntjének első három felvonása.

Amikor ezeket a kétségkívül megfontolandó szempontokat a színjátszó kör vezetősége elé terjesztettem, élénk vita keletke-

zett, amelynek legfőbb pozitívuma, hogy először kényszerültünk nyíltan feltenni magunknak a kérdést: Miért vagyunk? És egyáltalán kinek játszunk: a gimnazistáknak, a kerületnek vagy önmagunknak?

Érdekes, hogy az utóbbi vélemény lát-szott a legerősebbnek: ez nem színház, nem is kultúrotthon, hanem szakkör; egy szakkör elsődleges célja pedig a tagok speciális érdeklődésének kielégítése és továbbfejlesztése. Örömmel nyugtáztam, hogy a nívót senki sem akarja alább adni, viszont felhívtam a figyelmet a szakkörünk különleges helyzetére és az elszigetelődés veszélyeire. Hiszen köztudott tény, hogy közönség nélkül nincs színház, még „játékból” sem. Szakkörünknek büszkesége, hogy sohasem szorultunk a kényszerű toborzásra, és a jövő-

ben sem akarunk. A megoldás azonban nem a már elért szintnek a csökkentése, hanem a közönség nevelése.

Észrevettük – főleg én, aki már ötödik éve tanítottam itt –, hogy az érkező elsősök irodalmi előképzettségének szintje csökken, s elhatároztuk, hogy minden létező eszközt megragadunk, amellyel elmélyíthetjük kapcsolatainkat a gimnázium tanulóinak széles rétegeivel. Ezt a célt szolgálja a faliújság – előzetes ismertetéseivel, képes riportjaival, ezt segítik elő a műsorokat megelőző irodalmi bevezetők, a sok osztályban megrendezett ankétok, irodalmi viták. A felnőttek érdektelenségét nehezebb leküzdeni. Aki jegyet vesz, általában nem a darab, hanem valamelyik hozzátartozója vagy ismerőse kedvéért jön el, igaz viszont, hogy az esetek többségében az élmény felülmúlja, amit várt.

Bernarda (Jirka Kati)

AZ IBSEN-LORCA-EST

Amikor a színjátszó kör „elnőiesedése” megkezdődött, egyre komolyabb gondot okozott olyan darabok kiválogatása, ahol a női szerepek dominálnak. A keresgélés során minden út Lorcához vezetett, hiszen a nagy spanyol drámaírónak szinte egész témavilága hazája tragikus asszonyorszái körül forog. Az emberi szabadságnak, a fasiszmus elleni harcnak ez a bátor bajnoka és áldozata, Radnóti példaképe és sorstársa mindenképpen megérdemelte, hogy a tananyagon felül is foglalkozzunk vele. Ráadásul saját fejlődésünk is azt igényelte, hogy a brechti intellektuális, „elidegenítő” stílus után most egy erős érzelmi hatásokkal dolgozó, a figuráit belülről megközelítő drámaíróval ismerkedjünk meg.

A választás a Bernarda Alba házára esett. A darab érdekessége, hogy nincs férfi szereplője. A drámát bizonyos rövidítésekkel, de teljes egészében adtuk. A készülő Ibsen-

Aase (Nagy Márta), Peer Gynt (Radvánszky Miklós)

Lorca-est néhány kulcsszerepét jutalomjátékként adtuk ki zömében végzősöknek, a többi szerepre azonban ismét pályázatot tűztünk ki.

Itt szólnék Radvánszky Miklós előadói egyéniségéről. Feltűnő, hogy ekkoriban Miklós ösztönösen irtózik a maszktól, még a púdert is alig tűri magán. Pedig külsőre nem Peer Gynt. Az ibseni hős nagydarab, szőke, lomha, de erős, a szesz vagy az indulatok hatására féktelenségekre képes, norvég parasztleány. Miklósban mindebből semmi sincs, figuráját mégis maradéktalanul elfogadjuk. Miért van ez? Mert Miklós minden hőseben önmagát játssza. Ezt érzem én az ő tehetsége alapjának és csak másodsorban gyönyörű hanganyagát.

Saját külsejével megjeleneni azért volt fontos a számára, mert ösztönösen rettegett attól, hogy a csodálatos meséket szövő, a kitalált, vad kalandokban gyermekesen gyönyörködő, a komoly munkára alkalmatlan-

nak tartott, megvetett és kiközösített, a többinél mégis százszor különb, mihaszna legényben netán nem ismerjük fel őt, a lógósnak és munkakerülőnek bélyegzett, a színpadtól több ízben eltiltásra javasolt Radvánszky Miklóst.

Ha Barsy Gézát hallgatom, intellektusom minden porcikája mozgásba jön, mert egy versben, egy monológban, amit esetleg tíz éve tanítok, tíz olyan gondolatra és szépségre döbbsen rá, amely eddig elkerülte a figyelmemet. Ha Miklóst hallgatom, úgy érzem: egy ember gyón nekem. Akár sikerül a karrierjük, akár nem, mindig büszke leszek rá, hogy e két embert valaha tanítványomnak mondhattam.

Radvánszky Miklós, miután a területi és a budapesti kulturális seregszemlén is aranyérmet nyert, bejutott az országos döntőbe, amit Szolnokon rendeztek. Itt hatvanöt versenyző közül elnyerte az OKISZ különdíját, az egyhetes balatoni üdülést.

ČAPEK-MŰSOR

Az 1969/70-es tanév legnagyobb eseménye a Čapek-műsor volt „Más megvilágításban” címmel, mely az író „Apokrifok” című novelláskötete alapján készült. Ez volt az első találkozásunk a pódiumjáték műfajával, és ez a műsor nyitott először kaput a csoport számára az amatőr mozgalom modern gyakorlatára felé.

A Narrátor szerepeltetése újszerű a színjátszó kör történetében: ő az Olvasó, aki a Bibliát, a Világtörténelmet vagy Shakespeare-t lapozgatva újra szemügyre veszi a közismert mondákat, történeteket – más megvilágításban. Különböző korok morális és társadalmi problémái, azok szatirája, kritikája – drámaiság és humor egyaránt jellemzi a nyolc történetet.

Ezt a műsort fordulópontnak érezzük a színjátszó kör történetében két okból is: részsínt, mert a műsorral bejutottunk az „Ünnepeljvelünk” című vetélkedő (kulturális se regszemle) második fordulójába, s ennek kapcsán elértük, hogy csoportunkat a Fővárosi Játékszín már hivatalosan nyilvántartja Budapest amatőr együttesei között; részsínt, mert ez az összeállítás magyarországi ősbemutató volt. A zsűri tagjai: Liszkai Tamás, a Magyar Rádió és Televízió munkatársa, Kővessi Erzsébet, a Fővárosi Művelődési Ház munkatársa és Csabainé Török Mária, a „Színház” című folyóirat szerkesztője.

A verseny második fordulóján az együttes által kijelölt, ötfős csapat játékosai gyakorlati és elméleti vetélkedőn vettek részt színháztörténeti, színdarab- és verselemzés témakörökben. A verseny másik konkrét haszna, hogy a felkészülés kapcsán kezdtünk először komolyan foglalkozni a szakmai felkészültséghez oly nélkülözhetetlen helyzetgyakorlatokkal. (Egy helyzet eljátszása kifejező mozdulatokkal és arcjátékkal, szavak nélkül.)

Hogy kapcsolatunkat a gimnázium tanulóifjúságával szorosabbá tegyük, megalapítottuk a Közönség-díjat (legjobb férfi és nő alakítás).

A tanév legjelentősebb egyéni sikerét Nagy Márta szerezte a csoportnak, aki bejutott a KISZ által rendezett szavalóverseny kecskeméti országos döntőjébe, és ott bronzérmet nyert.

A Pinceszínházban és az egyéb, saját színpaddal rendelkező csoportoknál tett látogatások végképp meggyőzik a tagságot, hogy a további fejlődés, az elmélyültebb munka előfeltétele az állandó próbahelyiség, a saját színpad. A kerületi művelődési ház programja annyira zsúfolt, hogy ezt a lehetőséget nem tudták számunkra rendszeresen biztosítani. Ekkor elhatároztuk, hogy segítünk magunkon: színpadot építünk az iskola KISZ-klubjában saját erőnkből.

A gondolatot Barsy Géza és Radvánszky Miklós már az Antigonét követő banketten felveti, Sáfár Attila pedig hivatalosan is előterjeszti a Diákszínház ülésein. A színpad létrehozásának terve megszületett, miszerint a KISZ-szoba és a rajzterem közti válaszfal helyére összecsukszható ajtó kerülne, így a két teremből lehetne egy nagy kultúrtermet létrehozni. A teremben a színpad is helyet kapna.